

ги билъ донесълъ и дрг. Той бѣше свързанъ като крадецъ и подкаранъ къмъ сѣдилището. Ни горѣ ни долу, спорѣдъ тогавашнiя законъ, що имаше да бесятъ и за най-малка кражба, ковачътъ бѣше осжденъ на бесило. Когато вече да го накачатъ върху бесилницата, дяволътъ му са вѣсти и, съ присмиваше, придума: »мацашъ съ кисцата на лицето ми хх? Сега прiймни си наказанiето да са научишь кога си са гаврилъ на побратима си, когото за сичко подражаваше.«

— О, ти ли си билъ, нечестивiй, който ма доведе на бесилницата? рече ковачътъ и въздъхна, горкiй!

Гласътъ на дявола чюхх сичкитъ набрани около бесилото, но самаго невидѣхх; той исчезна като димъ, а оногова обесихх, и тѣй са свърши дяволската омраза на ковача.

Отсѣгнѣ са разбра какъ това е било дяволщина, и че дяволътъ за да си отмъсти за безчестiето, що бѣше направилъ ковачътъ за да са гаври и подиграва на образа му, но той вече несъществуваше.

ЗАВИСТЛИВИТЪ СЕЛАЧЕ.

*Трудолюбивитъ са похваляватъ,
А мързеливитъ злобни завист-
ници са укоряватъ.*

Единъ трудолюбивъ селачъ имаше само единъ увратъ нива, която хубаво торѣше и прѣораваше; за това, съ своя неуморенъ трудъ, той намираше винаги повече жито отъ колкото неговитъ мързеливи съсѣди, които имахх по-много ниви. Тѣ хванахх да го ненавиждатъ до толкозь, щото омразата имъ стигна до тамъ да го наклѣвятатъ прѣдъ сѣдницитъ, че ушь той съ своитъ *магiй* примамялъ житото отъ тѣхнитъ ниви да дохажда у неговата! Покаранъ на сѣдилището, горкiй човѣкъ, мислѣше какъ да са оправдае: най-сѣгнѣ, той пауми да поведе съ себѣ си неговата снажна дъщеря